

TẬP 12

HỒI 124

Đàn Tế

Q

uỷ Lệ ngạc nhiên, chỉ thấy ánh mắt Tiểu Bạch nhu tình vô hạn, long lanh nước như chục trào ra, phản chiếu gương mặt thân hình mình, bất giác tim bỗng thót lại.

"Người uống say rồi!" Quỷ Lệ buột nói, đầu tóc đột nhiên rịn mồ hôi.

Thân hình Tiểu Bạch, lúc đó tựa hồ đứng không còn vững. Sức nặng toàn thân dồn cả sang mình Quỷ Lệ. Hàm răng trắng của ả bặm lấy đôi môi hồng, dáng vẻ trẻ nãi vương vấn nét yếu điệu, miệng lầm rầm khe khẽ, phảng phất phong tình câu dẫn hồn người ta. Từ từ, đầu ả ngả lên vai Quỷ Lệ.

"Chàng à..." nữ tử yêu kiều, khe khẽ cất tiếng nói trong cơn say sưa.

Có thể vì tử tính quá mạnh khiến ả văng vất, cái đầu tựa nhẹ trên vai Quỷ Lệ cứ cất lên gục xuống. Nhưng thỉnh âm của ả, vẫn nhẹ nhàng thủ thủ, dịu dàng vắng vắng bên tai hắn.

"Con người chàng, sống mệt mỏi quá! Có biết không? Chàng ngốc ơ!"

Quỷ Lệ bị ba chữ cuối cùng 'chàng ngốc ơ' làm cho tim đập chân run, nhưng cái ý xót xa trong câu nói đó, làn u hương thoang thoảng từ thân thể nàng truyền sang, cứ vấn vương mãi không tiêu tán.

Khó xử nhất là trang tuyệt thế dung nhan ấy lại uể oải tựa đầu lên vai hắn, cả tấm thân sát hẳn vào mình hắn, khiến hắn không dám động dẩy, không thể động dẩy.

Cảnh này nếu ở Trung Thổ, chắc sẽ dẫn đến vô số lời ong tiếng ve, nhưng phong tục Nam Cương phóng khoáng, đám Miêu nhân không lấy thế làm kỳ. Lại thêm phần lớn bọn họ đều nghĩ cặp tình nhân này, đặc biệt là Tiểu Bạch, vừa rồi đã uống một trận nghiêng trời lệch đất, đúng là khiến cả Miêu trại phải chấn động, càng không ai nói gì hết.

Chỉ có một số nam tử trẻ tuổi ngưỡng mộ Tiểu Bạch, thì nhất thời tỏ ra buồn bã.

Quý Lệ chẳng biết làm thế nào mới phải, trái tim không hiểu tại sao, cứ man mác nhẩm lại ý tứ câu nói vừa rồi của Tiểu Bạch. Mấy chữ 'chàng sống mệt mỏi quá' chậm rãi vang vọng trong đầu, nhất thời hấn ngậy ngậy mơ màng.

Đúng lúc đó, chợt nghe thấy bên mình truyền sang mấy tiếng 'chi chi', chính là thanh âm của Tiểu Hôi.

Hắn lúc này mới nhớ đến Tiểu Hôi vẫn nghịch ngợm bên cạnh. Ban nãy bị cảnh uống rượu lấn át hết tâm trí, hắn nhất thời quên mất con khỉ, giờ thấy tiếng nó, vội vàng ngoảnh đầu lại nhìn.

Chẳng ngờ vừa nhìn lại, cảnh tượng khiến Quý Lệ nín lặng không nói được một tiếng.

oOo

Tiểu Hôi từ bên bờ nước quay trở về tự lúc nào, ngồi chồm hổm ở một nơi không xa Quý Lệ và Tiểu Bạch, ba con mắt long lánh lưu chuyển, quan sát mọi sự với vẻ hiếu kỳ.

Lúc này song phương đã tận sức kết thúc bữa rượu, mọi người vội vàng thu dọn, một số đi đến vực những chiến binh say sưa dậy, Quý Lệ thì dở khóc dở cười chờ Tiểu Bạch đang tụy lụy.

Cục trường một màn hỗn loạn, bọn người say ngồi nghiêng ngã ngửa, những vũ khí như thương nhọn giáo dài, giáp gỗ, rồi cả những túi rượu lớn Miêu nhân uống xong ném xuống đất, đều đang vút ngổn ngang, trong đó có mấy túi vẫn còn rượu mạnh chưa uống hết, từ miệng túi chậm chậm chảy ra, làm không khí ngập lên những mùi cay nồng.

Khỉ vốn tò mò, Tiểu Hôi là linh vật trời sinh, lòng hiếu kỳ còn mạnh hơn khỉ thường gấp nhiều lần. Nhân lúc không ai chú ý, nó lén mò đến gần một chiến binh người Miêu đã uống say vật ra, ngoảnh đầu ngó nhìn bốn phía, thấy tựa hồ chẳng có ai nhìn lại nơi này, liền khẽ khàng nhặt cái túi rượu rơi bên mình gã chiến binh đó lên.

Hơi rượu mạnh lập tức xông ra, Tiểu Hôi hít một hơi thật sâu, ba con mắt cùng lảo liên, lộ vẻ không lý giải nổi, hiển nhiên trước đây chưa từng được tiếp xúc qua với vật gì thuộc loại này.

Nó cẩn thận ngồi xuống đất, đầu nghiêng ngó, lại cảnh giác nhìn bốn xung quanh, rồi mới từ từ kê túi lên môi, uống một hớp.

Rượu vừa chảy vào miệng, Tiểu Hôi liền đặt túi xuống, chép chép mấy cái. Đột nhiên nó tỏ vẻ hoan hỉ không tả nổi, xem ra rất thích thú hương vị này, bất giác nó bật kêu lên 'chi chi'.

Đó cũng chính là lúc Quỷ Lệ nghe âm thanh ấy quay đầu lại nhìn, trông thấy con khỉ cũng uống rượu, thì hần kinh ngạc không sao tưởng tượng nổi, thậm chí bụng thời buổi này thật điên rồ, thế quái nào mà cả cáo cả khỉ đều giở trò uống rượu...

"Tiểu Hôi, lại đây!"

Quỷ Lệ quát to. Tiểu Hôi giật mình nhìn sang, thấy nét mặt chủ nhân lộ vẻ nghiêm khắc, nó giơ tay gỡ đầu, đặt túi rượu xuống chạy tới phía ấy.

Nhưng mới chạy được vài bước, bỗng như nhớ ra điều gì, nó ngoảnh đầu lại nhìn, rồi quay trở về bên gã say kia, tóm lấy cái túi đựng vẫn còn sót chút rượu, sau đó vừa kéo lê nó vừa lặc lè chạy đến bên Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ phát tức. Trong lúc ấy khá nhiều người chú ý đến cử chỉ của con khỉ, đều theo nhau cười phá lên. Miêu nhân tính tình hào sảng, đặc biệt nam tử thì rất háo rượu, nay thấy con khỉ có cùng sở thích hứng thú, bất giác sinh lòng tri kỷ. Họ nghĩ phóng tầm mắt khắp vòm trời, quả nhiên rượu mạnh của người Miêu chúng ta vẫn là đệ nhất, không tin, các vị thử nhìn xem, đến con khỉ cũng không nén được phải hớp một ngụm...

Nhất thời, bọn họ cao hứng hẳn lên, bao nhiêu hoa quả, chuối tiêu, từ đám đông tới tấp ném ra phía Tiểu Hôi. Hiển nhiên là họ rất thích con khỉ, nên tung cho nó ăn.

Tiểu Hôi thoát tiên giật mình, chỉ thấy trên đầu đột nhiên tối sầm lại, vô số dị vật nhao nhao xô đến, quả thực tránh cũng không tránh được, bất giác nó nổi giận, kêu chi chi loạn lên, làm vẻ hung dữ với mấy người Miêu kia.

Nhưng giây lát sau định nhãn nhìn kỹ, thì ra lại là hoa quả tươi ngon, làm sao mà không thích, Tiểu Hôi lập tức thò tay nhặt lấy vài quả chuối, sau đó lại từ từ chạy từng bước nhỏ đến bên Quỷ Lệ, ngồi bệt xuống đất, bóc vỏ chuối ra ăn. Túi rượu vẫn cầm trong tay, xách theo về.

Quỷ Lệ ngó Tiểu Hôi, thấy con khỉ ăn nhóc nhách ngon lành, thì thoảng gỡ đầu, kê túi rượu vào miệng, tu một hơi.

Nhìn con khỉ uống liền mấy ngụm rượu mạnh, trên mặt không hiện sắc hồng, tựa hồ tửu lượng rất khá. Quỷ Lệ há miệng toan nói gì đó, nhưng ngoảnh đầu nhìn lại trên vai mình, Tiểu Bạch đang say sưa mơ màng, hần thốt nhiên thở dài, nín lặng, không nói gì nữa.

Tiểu Hôi cứ cười hi hi, thấy Quỷ Lệ thì thoáng ngó mình, nó thò tay nhặt từ dưới đất lên một quả chuối tiêu, đưa cho Quỷ Lệ, xem ra đang làm chuyện nghĩa khí, muốn có phúc cùng hưởng với chủ nhân.

Quỷ Lệ im lặng, nét mặt hư ảo, rốt cục chậm rãi lắc đầu quay đi, không nhìn con khỉ nữa.

Tiểu Hôi nhún nhún vai, chẳng hiểu sao chủ nhân lại không hứng thú với thứ mỹ vị này, nó bèn tự ăn rất vui vẻ, không để ý đến Quỷ Lệ. Lát sau ngó bốn xung quanh, nó còn chạy luồn đi nhặt thêm mấy quả chuối, đem về đặt trước mặt, từ từ thưởng thức.

Cảnh tượng thật lung tung bừa bãi, đó là tất cả những gì mà Đồ Ma Cốt tộc trưởng Miêu nhân trông thấy lúc từ đàn tế đi xuống.

Toàn bộ những thổ binh giữ trọng trách bảo vệ đàn tế đều đã say mềm, nằm vạ vật ngổn ngang, không khí sặc mùi rượu mạnh. Dân chúng Miêu nhân thì trong ba vòng ngoài ba vòng xúm lại xem, thì thoáng có tiếng cười ha ha. Hai người Trung Thổ kia, nam nhân còn khả dĩ, vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bất quá thần sắc có vẻ khó coi, nữ nhân tựa hồ cũng đã uống say, mặt đỏ bừng bừng, điểm lệ vô cùng, thân hình tựa vào nam nhân, nhưng vẫn còn có thể trụ được, riêng điểm này là đã hơn hẳn bọn chiến binh Miêu nhân say xỉn ngã vật đầy mặt đất kia.

Thậm chí cả con khỉ ba mắt đi theo, cũng đang ngồi dưới chân họ, cứ ngoạm một miếng hoa quả, lại uống một hớp rượu, cao hứng kinh khủng.

Đồ Ma Cốt không phải kẻ ngốc, nhìn qua một lượt, thấy túi rượu vứt đầy mặt đất, lại trông thần tình những Miêu nhân vây quanh là biết, hoàn toàn không phải do hai người Trung Thổ kia đã giở nguy kế gì, mà do thủ hạ của mình ham tranh tiên, không chịu kém.

Thấy tộc trưởng đi xuống, sớm đã có người chạy lên trước, ghé tai lão nói khẽ, thuật sơ qua sự tình một lượt.

Nhìn những tên say rượu la liệt khắp mặt đất, Đồ Ma Cốt tức giận muốn xì khói lỗ tai, nghĩ bụng toàn là đồ bỏ, việc quan trọng như bảo vệ đàn tế mà chúng ném hết đi. Nhưng đáng ghét là, mười mấy hai mươi nam nhân mà đấu rượu không lại một nữ tử yếu ớt, chuyện này vạn nhất truyền ra ngoài, Miêu tộc tránh sao khỏi mất thanh danh, khỏi bị bốn tộc Nam Cương kia cười giễu đến chết.

Trong lòng đã có chủ ý, lão quay đầu dặn dò phải thu dọn đám đồ bỏ này đi, rồi ráng làm khuôn mặt tươi cười, giả bộ không để vào mắt những thứ đang ngổn ngang trên mặt đất, đi về phía Quỷ Lệ.

Quý Lệ trông thấy Đồ Ma Cốt đi tới, lòng thất lại, đầu rượu tuy không phải là chuyện đao thương, nhưng say ngã ngổ ngang thế này, ai cũng nhận thấy là một việc khiến người Miêu mất mặt. Vừa rồi lúc Đồ Ma Cốt trên núi đi xuống, Quý Lệ từ xa trông thấy thần sắc lão có chỗ bất diệu, hiển nhiên rất là tức giận.

Tuy hiện tại miễn cưỡng để lộ nét cười, nhưng Quý Lệ làm sao mà không biết sự bức bối trong lòng lão, bất giác thâm oán Tiểu Bạch bởi ra sự phiền phức tệ hại này.

Đợi Đồ Ma Cốt lại gần, Quý Lệ nặn cười, ngượng ngập nói: "Lão trưởng, ta, vị bằng hữu của ta, nàng, quả thực là không hiểu quy củ, mới gây nên..."

Đồ Ma Cốt lắc lắc đầu, nói: "Người khỏi cần giải thích, ta biết hết cả rồi, xem ra đám thủ hạ này của ta thật là vô dụng."

Quý Lệ nín lặng, rồi dè dặt tiếp: "Đại pháp sư đó, người có chịu gặp bọn ta không?"

Đồ Ma Cốt liếc Quý Lệ, lại nhìn Tiểu Bạch mắt khép hờ, phập phồng thở đang ngả trên mình hắn, cười khổ một tiếng, nói: "Các người lên đi! Đại pháp sư chấp nhận rồi đó!"

Quý Lệ mừng rỡ, vội vàng đáp: "Đa tạ lão trưởng!"

Đồ Ma Cốt lạnh nhạt nói: "Ta là tộc trưởng Miêu tộc nơi đây, người gọi Đồ Ma Cốt là được rồi!"

Quý Lệ sống người, tuy nhận thấy lão giả này rất có uy vọng trong đám người Miêu, nhưng hắn không tưởng được lại chính là tộc trưởng bộ tộc, bèn vội vã gật đầu: "Vâng đa tạ tộc trưởng!"

Đồ Ma Cốt lúc lắc: "Các người mau lên đi Đại pháp sư đang đợi đó!"

Quý Lệ ứng tiếng, đã toan nhấc bước đi về phía đàn tế trên sườn núi, nhưng còn vướng Tiểu Bạch, thấy thân thể ẻo lả như không xương tựa vào người mình mềm mại, nếu cứ thế mà đi, chắc sẽ khiến ả ngã xuống đất mất.

Hắn liền nhỏ giọng bảo: "Tiểu Bạch, ta phải đi gặp đại pháp sư, người tự mình đứng cho vững, ở đây đợi ta nghe chưa?"

Không biết Tiểu Bạch trong cơn say có nghe hiểu lời hắn nói không, nhưng thỉnh âm lọt vào tai rồi, ả cũng không mở mắt, nét mặt khe khẽ mỉm cười, dịu dàng vô cùng, chẳng nói năng chi cả, nhưng bàn tay đang nắm vạt áo Quý Lệ, bỗng như chặt thêm.

Quý Lệ không biết làm sao. Hai người họ từ xa đến, Tiểu Bạch lại say tới mức này, nếu để một thân một mình nàng ở đây, tránh sao khỏi trong lòng lo lắng. Hắn nghĩ ngợi

chốc lát, bất đắc dĩ thở dài một hơi, giơ tay ra ôm vòng lấy người ả, dìu cùng mình đi lên sườn núi.

Đồ Ma Cốt ở phía trước dẫn đường, Quỷ Lệ vừa ôm Tiểu Bạch vừa bước, thân mình ả vẫn ảo ảo như thế, bước đi chông chênh, quá nửa trọng lượng dồn xuống tay Quỷ Lệ. Quỷ Lệ nhíu mày, lòng dấy lên một tâm tình khó nói, đột nhiên nghĩ ra sự gì, hần bèn ngoảnh đầu nhìn lại.

Quả nhiên thấy Tiểu Hôi vẫn im lìm không nhúc nhích, cứ ngồi nguyên chỗ cũ ăn quả cây uống rượu mạnh, thảnh thưởng bất cười chi chi, vẻ vui sướng đến quên cả đường về.

Quỷ Lệ đá chân, hất văng lên một quả chuối, vừa khéo đập ngay vào đầu con khỉ, làm nó giật nảy mình. Tiểu Hôi ngoảnh phất lại, giơ tay xoa xoa chỗ vừa bị đụng.

Quỷ Lệ dữ tợn bảo: "Đi nào!" Nói đoạn lại dìu (hay là ôm?) Tiểu Bạch theo Đồ Ma Cốt đi lên đàn tế nơi sườn núi.

Tiểu Hôi gãi gãi đầu, đứng dậy, ném sạch hoa quả trên tay xuống (thực ra nó ăn cũng đã lưng lửng), đồng thời lắc lắc túi rượu. Ban nãy tửu lượng của thổ binh kia khá quá, vốn đã uống rất nhiều rồi, sau đó túi rượu rơi dưới đất, lại tràn ra ngoài không ít. Tiểu Hôi uống từ nãy tới giờ, cũng đã cạn đến đáy.

Tiểu Hôi vớt túi rượu xuống, dậm bước theo Quỷ Lệ, đột nhiên nó sững lại, ợ một phát, mặt từ từ đỏ lên, xem ra rượu mạnh của người Miêu rất cực cũng không phải loại tầm thường, lúc này đã bốc lên tới đỉnh đầu.

Có điều Tiểu Hôi là linh vật, tuy mặt đỏ, nhưng vẫn cử động được như thường, vội vàng chạy theo Quỷ Lệ.

Nó đi đằng sau Quỷ Lệ lên con đường núi, những thổ binh Miêu nhân canh gác lúc nãy giờ uống say đã ngã ra một đồng, khắp mặt đất toàn là người với túi rượu. Quỷ Lệ dìu Tiểu Bạch phía trước, Tiểu Hôi bước theo sau, bỗng nhiên nó dừng lại, nhặt từ dưới đất lên một cái túi, lắc lắc trên tay, làm phát ra những tiếng óc ách, có vẻ vẫn còn lại khá khá rượu, bất giác mặt nó vui vẻ.

Rồi nó cao hứng lượm một túi rượu bên này, lắc lắc mấy cái, lại nhặt một túi rượu bên kia, lắc lắc mấy cái. Vừa đi vừa lượm, tiếc là chỉ có hai tay, nhặt cái này lên thì phải bỏ cái kia xuống, nó tham lam không chịu thả lại, lượm được cả thảy đến bảy tám cái túi, nhưng chẳng thể nào mang tất cả theo, nó khẩn cấp thốt lên chí chí.

Đang định ngẩng đầu lên cầu cứu chủ nhân, ai ngờ vừa nhìn đi đã giật thót, chỉ thấy chủ nhân và lão đầu người Miêu kia đã đi khá xa, sắp lên đến đàn tế rồi. Tiểu Hôi

kêu chi chi loạn xạ, nhảy tới nhảy lui, vò đầu bứt tai, luống cuống như kiến bò trong chảo. Cuối cùng cũng đành lòng, tiện tay túm lấy hai túi rượu, hai tay kéo lết sau lưng, cắm đầu chạy lên núi.

Cũng còn may túi rượu của người Miêu làm bằng da khá chắc, nếu không bị lòi đi như thế, đã rách từ lâu rồi. Nhìn dáng điệu con khỉ rất thú vị, đám người vây quanh dưới núi phá lên cười, tiếng cười từ xa vọng lại, vang dội trong vùng sơn cốc của Thất Lý Đồng.

Tiểu Hôi vội vội vã vã, cuối cùng đến trước đàn tế thì bắt kịp mọi người, nó thở hồng hộc.

Quý Lệ ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy con khỉ đang ngoác mồm thè lưỡi, ra sức thở, tay còn nắm chặt hai túi rượu. Hắn sững người, giây lát sau lắc lắc đầu, rồi quay đi.

Đồ Ma Cốt làm một cử động về phía đàn tế: "Các người theo ta nào!"

Quý Lệ gật gật đầu, nói: "Đa tạ!"

Đồ Ma Cốt mỉm cười đi trước, tiến lại đàn tế, Quý Lệ cũng bước theo sau.

Vừa vào trong đàn tế, một cảm giác âm ám ủa lại, khác hẳn với thế giới ngập ánh dương quanh xán lạn bên ngoài. Có lẽ do đại pháp sư đã phân phó, trên đường đi, Đồ Ma Cốt và Quý Lệ không nhìn thấy một ai khác nữa.

Tiểu Bạch say lim dim, Quý Lệ lòng trĩu nặng, không chú ý gì đến xung quanh, chỉ có Tiểu Hôi ôm hai túi rượu to đi sau lưng họ, cứ qua một lúc lại ợ lên một chút, mắt hiệu kỳ ngó nghiêng bốn phía.

Trong đàn tế âm ám, trên những bức tường đá, ẩn ước có sắc đỏ, dường như quét bằng máu tươi. Còn ở các góc ngách trên tường ấy, treo nhiều xương đầu dã thú và động vật, một cách trang trí hung tợn.

Tiểu Hôi kêu chi chi hai tiếng, tựa hồ có gì bất an, dướn chân nhanh lên mấy bước, tiến lại gần Quý Lệ, có điều túi rượu cầm trên tay thì siết chặt hơn chứ không buông.

Trên đường không gặp một chướng ngại nào, họ nhanh chóng đi đến nơi sâu nhất của đàn tế, mút cuối có thạch thất là nơi ở của đại pháp sư.

Quý Lệ đột nhiên cau mày, tuy lúc này tâm trạng hắn hơi căng thẳng, nhưng bất giác Phệ Huyết Châu trong mình phát xuất khí tức lạnh băng, lại đột nhiên xung động, nơi thạch thất này, phảng phất có một sức mạnh thần bí nào đó kích thích đến Phệ Hồn.

Đồ Ma Cốt quay đầu lại, nói với Quý Lệ: "Chỗ này đây, đại pháp sư ở đây, chúng ta vào đi!"

Quý Lệ gật gật đầu, theo Đồ Ma Cốt bước vào trong thạch thất, nhìn thấy ngay một cái lưng đang quay lại họ, thân ảnh gù gù ngồi trước đống lửa.

Đồ Ma Cốt ra dấu bảo đợi một lát, rồi bước lên, dừng ở chỗ đã dừng lúc nãy, cung kính thưa: "Đại pháp sư, họ đến rồi."

Thinh âm già nua của đại pháp sư chậm chạp vang lên, nghe như sát bên tai Quý Lệ, mà hoàn toàn là ngôn ngữ Trung Thổ chính cống, lưu loát: "Mời họ lại đây! Đồ Ma Cốt, chỗ này không còn việc của người nữa, người đi đi!"

Đồ Ma Cốt ứng tiếng, ngoảnh đầu bảo Quý Lệ: "Vây các người nói chuyện với đại pháp sư nhé! Ta ra ngoài trước!"

Quý Lệ gật đầu, chân thành đáp: "Tộc trưởng, xin đa tạ!"

Đồ Ma Cốt cười cười: "Không có gì!" Đoạn nhìn Tiểu Bạch trong vòng tay Quý Lệ, thầm nghĩ sao trên đời lại có nữ tử tửu lượng cao đến thế, đúng là không thể tưởng tượng được. Lão vừa nghĩ vừa chậm chậm đi ra ngoài.

Đợi bóng Đồ Ma Cốt khuất hẳn, Quý Lệ mới quay mình lại, nhìn lên phía trước.

Bóng dáng gù gù cứ lay động không ngừng trước ánh lửa, chập chờn trong khoảng mờ âm ám, gây cho người ta cảm giác không thật, ngập tràn thần bí.

Hắn đang do dự không biết mở miệng thỉnh cầu thế nào, thanh âm của đại pháp sư đã vang lên.

"Người trẻ tuổi kia, lại đây!"

Quý Lệ nghe giọng nói già nua, trong lòng nảy sinh niềm tôn kính, lập tức ứng tiếng: "Dạ!" rồi vừa dìu Tiểu Bạch vừa tiến lại gần, đến chỗ cách đại pháp sư chừng sáu thước, hắn do dự một lát, không biết là nên tiếp tục bước, hay là đứng nguyên chỗ đó.

Tiểu Hôi kéo hai túi rượu lên theo, đứng sát bên chân Quý Lệ, ba con mắt lão liên không ngừng, ngắm nghía quang cảnh xung quanh, cuối cùng ánh nhìn dừng lại, chăm chăm, ở bức tượng đá Khuyển thần cổ quái phía trước.

"Ngồi đi!" Thinh âm già nua của đại pháp sư vang lên lặng lẽ.

Quý Lệ y lời ngồi xuống, thân hình Tiểu Bạch lúc này không trụ nổi nữa, hơi rượu ngấm, ả hầu như đã thiếp đi, thành ra tựa hẳn vào mình Quý Lệ, đầu ngả lên bờ vai hắn, ngủ say sưa.

Tiểu Hôi dường như cũng bị ảnh hưởng bởi không khí an tịnh trong thạch thất, nó không dám thở mạnh, khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bạch, hai túi rượu đặt ngay

sát, lặng lẽ cầm một túi lên kê vào miệng, uống một ngụm. Mắt lảo liên, ngó bóng đại pháp sư.

"Các người đến tìm ta, là vì chuyện gì?" Đại pháp sư vẫn quay mặt vào ngọn lửa, không hề ngoảnh đầu lại.

Quỷ Lệ nói: "Đại pháp sư, tại hạ có một bằng hữu, y đã mất hai hồn bảy vía, chỉ còn lại một hồn, đến nay vừa đúng mười năm rồi, tình hình như người chết vậy. Tại hạ nghe nói đại pháp sư có Hoàn Hồn Kỳ Thuật, vừa hay có thể cứu trị, xin đại pháp sư, người nhất định, nhất định phải cứu y...."

Nói đến đoạn cuối, thanh âm của hắn phảng phất đượm chút run rẩy.

Nỗi bi thống vì chờ đợi, sự khốn khổ vì tìm kiếm, suốt mười năm nay, lúc này dường như trào hết lên.

Đại pháp sư không nói năng gì, lặng thinh, thạch thất chìm vào một bầu không khí tĩnh mịch, chỉ có ngọn lửa cháy trước mặt lão, cứ nổ lép lép lép lép, lúc tỏ lúc mờ.

Rất lâu sau, đại pháp sư mới cất tiếng, phá tan sự trầm mặc: "Bằng hữu đó của người, sao lại phát sinh tật chứng ấy?"

Quỷ Lệ trù trừ giây lát, rồi chậm rãi đáp: "Mười năm trước tại hạ và... địch nhân đấu phép, đối phương đạo hạnh thâm bất khả trắc, dùng tiên kiếm pháp lực cực lớn chém xuống, tại hạ không thể kháng cự. Y, y không tiếc tính mệnh, đốt cạn tinh huyết, dung nhập ba hồn bảy vía, mới cứu được tại hạ, nhưng bản thân y thì lại trở thành..." Thanh âm hắn đượm chút nghẹn ngào, ngừng một lát, mới tiếp: "Nhưng cũng may là bên mình y có dị bảo Hợp Hoan Linh, lúc sinh tử quan đầu đã giữ lại được một hồn, nhiếp vào trong cái chuông, từ đó mới có một tia hy vọng sống. Đại pháp sư, khẩn cầu người hãy cứu y!"

Hình dáng đại pháp sư đột ngột như suy sụp thêm trước ngọn lửa, lão chậm rãi nói: "Bằng hữu người vừa nhắc đến đó, phải chăng là người trong Ma Giáo?"

Quỷ Lệ kinh hãi, vừa nãy hắn chỉ e thanh danh của Ma Giáo không tốt, nên không dám giải thích rõ, ai ngờ đại pháp sư vừa nghe qua, đột nhiên nói thẳng ra như vậy. Hắn còn đang trì nghi, thanh âm già nua của đại pháp sư đã lại cất lên: "Y, nhất định là một nữ tử! Mà pháp chú dùng hồi đó, chính là Si Tình Chú bí truyền của Ma Giáo, phải không?"

Quỷ Lệ giật mình, vừa sợ vừa mừng, sợ vì lão giả trong đàn tế âm ám sâu tít nơi biên thù Nam Cương này là một dị nhân bất xuất thế, mừng vì lão càng có bản lĩnh, hắn càng có hy vọng cứu được Bích Dao.

Hắn chẳng ngại gì nữa, gật đầu lia lịa đáp: "Đại pháp sư quả nhiên tuệ nhãn, đích xác là như vậy! Thế gian đối với Ma Giáo có quá nhiều kỳ thị, nhưng vị bằng hữu này của tại hạ, lòng dạ lại hết sức thiện lương, cầu đại pháp sư thi triển hồi xuân diệu thủ, cứu nàng một lần!"

Đầu đại pháp sư phảng phất rung lên khe khẽ, trong tiếng cháy nổ của ngọn lửa, dường như lẫn vào một hơi thở dài, âm thanh đó bi khổ lặng lẽ, ẩn ước có mấy phần ý vị thương tâm.

"Ma Giáo hay chính phái trong Trung Thổ các người, đối với đám người hoang dã nơi biên cương chúng ta đây, cũng chẳng có khác biệt gì rõ rệt, người khỏi lo điều ấy!"

Quỷ Lệ mừng rỡ, toan cất tiếng, đại pháp sư đã tiếp: "Hoàn Hồn Kỳ Thuật mà người nói đó, ta quả thực hiểu biết đôi phần. Nhưng có thể cứu được bằng hữu của người hay không, ta không dám chắc..."

Quỷ Lệ run người, cay mắt, mười năm rồi, hôm nay, giờ phút này, rốt cục dưới tầng tầng u ám, cũng đã yếu ớt lọt ra một tia hy vọng. Thanh âm của đại pháp sư lại tiếp tục vang lên: "Nhưng trước hết, ta còn có một câu hỏi, người hãy trả lời ta đã!"

Quỷ Lệ gật đầu lia lịa: "Đại pháp sư, xin người cứ hỏi!"

Đại pháp sư chậm rãi: "Là ai bảo cho người biết, đại pháp sư trong đàn tể của Miêu tộc, kế truyền được Hoàn Hồn Dịch Thuật?"

Quỷ Lệ nghe hỏi, sửng lại một lát, bất giác ngoảnh nhìn Tiểu Bạch. Chỉ thấy thân hình mềm nhũn của ả không biết đã trượt khỏi vai từ lúc nào, đang gối đầu lên đùi hắn, khóe miệng chớm một nụ cười, ngủ rất say sưa.

Quỷ Lệ vừa rồi tập trung vào cuộc nói chuyện với đại pháp sư, không hề chú ý đến tình trạng của ả.

Ánh mắt hắn dịch chuyển, thấy con khỉ Tiểu Hôi mặt mũi đỏ tưng bừng, hai túi đựng rượu mạnh bị nó từng hớp từng hớp uống hết rồi. Lúc ấy nó dựa vào mình Tiểu Bạch, cái đầu gối lên bụng ả, tứ chi dang rộng, nằm xoải ra đất, bụng phập phò phập phồng, cũng ngủ rất say sưa.

Quỷ Lệ ngoảnh lại, nhìn bóng đại pháp sư, nhất thời không biết nói gì mới phải, lắc đầu cười khổ.

- o O o -